

Az ünnep szeretete, avagy a szeretet ünnepe

Közeleg az év vége, és ilyenkor gyakrabban találkozunk a címben is szereplő ünnep szóval. Természetesen annak jelentésével rohanó világunkban már kevesebbet foglalkozunk. Készülünk rá, talán valahol benső énünkben várjuk is, de a valóságban nem ünnepelünk, mert már rég elfelejtettünk ünnepelni, és időnk sincsen erre.

Az év nem csak karácsonyból, húsvétból áll. Ünnepelni az év során számtalan alkalmunk lenne, ha erre tudnánk, akarnánk időt szakítani. Persze ilyenkor az egész évi fárasztó és - tegyük hozzá, sokszor értelmetlen - hajtás után jólesik egy picit megpiheni. Valójában az is kérdéses, hogy pihenés-e ez? A mindennek és mindenkinek megfelelni akaró ember megállás nélkül küzd az újabb és újabb célokért, míg végül sosem éri el a kívánt megnyugvást. Nincs megállás a rohanásban, a munkában. Ebben a világban, melyben magunkat tesszük a középpontba, mindenki változást akar, csak neki ne kelljen megváltoznia. Nagyon jól tudjuk, hogy az élet maga a változás, és ha élni akarunk, nekünk kell változunk. Megkezdődnek a pénztárak előtti sorbaállások a tele vödör narancssal és mérhetetlen mennyiségű édességgel, drága játékokkal, melyek rövid időn belül - gyermekeink jóvoltából - a kuka mélyén fognak landolni. Ezért dolgozunk megállás nélkül, ezért szenvedjük végig az évet, rokkannunk bele az értelmetlen és fárasztó gyarapodási vágyunkba. Becsületünk azt diktálná, hogy a teremtésből csak annyit vegyünk el, amennyire szükségünk van. Minden, amit birtoklunk, birtokol bennünket, és ezekért a birtoklási vágyakért igen nagy árat fizetünk. Életünk jelentős részét felesleges dolgok beszerzésére fordítjuk. Ezért nincs időnk ünnepelni, nincs időnk gyermekeinkre, barátainkra, vagyis nincs időnk élni.

Az idő csak folyamatában végtelen, az ember számára véges rész adatik meg. Ezért kellene belőle többet fordítanunk egymásra, és megtölteni azt egymás iránti szeretettel. A kereskedelem arra sarkall bennünket, hogy minél többet fogyasszunk, minél többet költünk a fáradságosan megkeresett pénzünkben. Meghosszabbították az „ünnepi készülődést” azzal, hogy most már van elő-karácsony, előszilveszter, elő-húsvét és persze mindezeknek az utólagos „pót” változata is.

Évek óta figyelem az áruházak készülődéseit, és látom, hogy úgy ősz tájékán már megjelennek a karácsonyi termékek, és persze utána nem sokkal már a húsvéti ajándékokat kínálják a vevőknek. Arra várok (és biztos vagyok benne, hogy csupán idő kérdése), hogy a megnyújtott „ünnepi készülődés” következtében a bolti polcokon a karácsonyi télapó találkozzon a húsvéti nyuszival. Bármennyire gondolkodom, hogy életem elmúlt hat évtizede alatt mikor felejtettünk el ünnepelni, nem tudom, csak azt érzem, hogy napjainkban már nem tesszük.

A szegényesebben megterített karácsonyi asztal sokkal többet jelentett az embernek, mint most a bőséges trakta. A mindent megbecsülő ember öröme őszinte és hosszantartó volt. Az anyagi gyarapodás, a megszerzett javak birtoklása ezen a földön mindenki számára véges. Ezt kellene önmagunkban tudatosítani, és talán egymás megbecsülése is előtérbe kerülne, és életünk során minden ünnep végre méltó helyet kapna.

A tudása és bölcsessége miatt oly megbecsült dalai láma választ szeretném közreadni a tisztelt olvasóknak, melyet arra a kérdésre adott, hogy mi az, ami a legjobban meglepi az emberiséggel kapcsolatban?

„Az ember. Mert feláldozza az egészségét, hogy pénzt keressen. Aztán feláldozza a pénzét, hogy visszaszerezze az egészségét. És mivel olyan izgatott a jövőjével kapcsolatban, hogy elfelejti élvezni a jelent, az eredmény az, hogy nem él sem a jelenben, sem a jövőben, úgy él, mintha soha sem halna meg, és aztán úgy hal meg, hogy soha nem is élt igazán.”

Áldott, békés ünnepeket !

Dragovác Márk

Fotó: Röder Attila

**A Pogányi Hírek minden olvasójának
Áldott Békés Karácsonyi Ünnepeket
és boldog 2012-es új esztendőt kíván:
Pogány község önkormányzata,
a Pogányért Alapítvány
és a Pogányi Hírek szerkesztősége.**

**Gesegnete Weihnachten und ein glückliches
neues Jahr wünscht Ihnen die Poganer
Minderheitenselbstverwaltung
und der Poganer Ungarndeutscher Verein!
Birkenstock János**

**Hrvatska samouprava želi Vam Čestit i
blagoslovljen Božić, te sretnu 2012. godinu!
Milan Sabo**

A tartalomról:

Húsz éve történt

Újévi fogadkozásainkról

Képviselőink írnak

Évértékelés

Decemberi események
képekben

Karácsonyi mese

Örömhír lobogója

Miért szeretek
Pogányban lakni?

Hírdetések

Húsz éve történt

Amikor értesültem arról, hogy sor kerül templomunk felszentelésének 20. évfordulójára, azt hittem, hogy ez lehetetlen. Mintha most lett volna! Emlékeimben próbálok keresgélni, hogy az a nap milyen volt. Persze a felszentelést megelőzték azok a - sokszor veszekedésbe torkolló - viták, melyek a templom helyének kijelölése körül robbantak ki. Végül döntés született, és a felszentelésre is sor került. Húsz éve már, és most itt ülünk alig egy páran, akik annak idején óriási hittel munkálkodtunk azon, hogy Pogány-nak is legyen temploma.

A karácsonyi koncerttel egybekötött évfordulón ülök a padban, és azon gondolkodom, hogy hányan nem érték meg ezt a napot.

N a g y o n

sokan már eltávoztak közülünk, és azon kevesek közül, akik még élnek, csak mintegy maroknyian vagyunk jelen. Nagyon sajnálom, hogy a színvonalas műsort oly sokan elmulasztották meghallgatni, hisz ritkán lehet itt helyben részünk benne.

Annak idején, a szentelés napján kicsinek tűnt a templom, de sejteni lehetett, hogy ez nem lesz mindig így. Sajnos beigazolódott a sejtés. Szép a templom, és eszembe jutnak Gál Károly plébánosnak a Pogányi Hírek novemberi számában írt sorai. Károly testvér akkor így vélekedett: "Nem az épület a fontos, hanem a közösség, melyet szolgál, melynek helyet ad."

Be kell látnom, Károly testvérnek igaz van! A feltételek adottak, de sajnos a közösség hiánya miatt nem vált igazán élővé a hely. Nyilvánvalóan

Fotók: Róder Attila

ide nem lehet rábeszéléssel közönséget szervezni, mert ki ki saját meggyőződése következtében látogatja vagy nem. Jőmagam feltételeztem, hogy az adventi időszakban azért nagyobb közönsége lesz a megemlékezésnek és a karácsonyi koncertnek.

Sajnálhatják, akik nem jöttek el, és mi is sajnáljuk, hogy nem voltunk többen, de talán megmarad bennünk a remény és a hit, hogy a jövőben jó irányban fog változni ez a mostani helyzet.

Dragovác Márk

Önökét képviselem

Megtisztelő felkérésnek teszek eleget, amikor a Pogányi Hírek hasábjain képviselői munkámmal kapcsolatos gondolataimat teszem közzé. Több mint egy év telt el az új testület megválasztása óta, ezért időszerűnek tartom ezen időszak rövid értékelését, és mérlegre tenni az eseményeket. Természetesen szubjektív a mérleg, a saját szemüvegemen keresztül így látom. Az első év egyik szémszögből nézve rövid volt: nem sikerült minden kitűzött célmot megvalósítani. Másik szémszögből nézve hosszúnak tűnt, mert sok olyan feladat volt, amire nem is számítottam.

Örömmel töltött el, hogy a falu lakói között sok tenni akaró embert ismertem meg, akik a maguk módján segítik a közösség előbbre jutását. Itt kell megemlítenem az előző testület munkáját is, akik sokat tettek a szennyvízberuházás pályázatának sikere érdekében. Emellett azonban két másik pályázat is sikeres lett, a leendő faluház kialakítására, és az iskola energetikai korszerűsítésére nyert az önkormányzat vissza nem térítendő támogatást, amelyeknek önrésze majd a következő években jelent terheket a költségvetésben. A kivitelezési munkák a közeljövőben kezdődnek el. Ez mindenképpen a mérleg pozitív oldala. Az említett beruházásokkal kapcsolatban rengeteg dokumentumot: adatlapokat, költségvetési táblákat, árajánlatokat, szerződéstervezeteket kellett átvizsgálni, véleményezni, ami talán nem látványos munka, azonban meggyőződésem szerint csak úgy hozhatok felelős döntést, ha tisztában vagyok ezek tartalmi elemeivel.

Ha a számok és adatok dzsungeléből feltekintek, és visszanezék az elmúlt év közösségi eseményeire, akkor kellemes érzéssel tölt el, hogy résztvevője voltam a játszótér átadásának, a tavalyi adventi falujárásnak (idén is megyünk!), a Pogányi Borverseny díjátadásának, a parlagfű irtásnak, a megye II. bajnokság díjátadásának, a Hagyományok Hete rendezvényeinek és a szüreti felvonulásnak.

Ellenben szomorú vagyok, hogy nem lehettem ott a Kemence Barátok találkozásánál, a Pogány Öregfiúk-Frادي Öregfiúk mérkőzésen, a megújított út menti kereszt felszentelésén, nem hallottam a kiskisolasok Márton-napi műsorát és közös éneküket Károly atyával (elnézést, ha kihagytam egy jó párat a sok közül).

Úgy gondolom, méltán lehetünk büszkéek kis falunk közösségi életére, mint képviselő pedig büszke vagyok, hogy támogathattuk a rendezvényeket. A falugondnokság a közfoglalkoztatás segítségével rendben tartja a közterületeket, felújítanak, karbantartanak, ez szép. Viszont bezárt az alsó bolt, a Nyárfás is látott szebb napokat, ez rossz. Az elkövetkező hónapok, évek próbára fogják tenni közösségünket. A gazdasági kilátás(talanság)ok és a jogszabályváltozások bizonytalansága nemcsak az önkormányzatok munkáját, hanem mindennapi életünket is alapvetően befolyásolja. A tegnap kitűzött célok ma már - rajtunk kívülálló okok miatt - lehet, hogy nem tarthatók. Nem láthatóak előre az önkormányzati feladatok, az intézmények, infrastruktúra működtetésének, ellátásának feltételei, sem anyagi, sem szervezeti szempontból, így nehéz középtávra is tervezni. Viszont megvan a közösségünk, és megvannak benne azok a szellemi erőforrások, amelyek segíthetnek továbbgondolni közös dolgainkat. Használjuk ki ezeket az erőforrásokat! Boldog Békés Ünnepeket Kívánok minden olvasónak!

Tisztelettel: Pálmai Tibor

Holnap új életet kezdünk

Holnap új életet kezdünk, te is ígérd meg!

Holnap nyitunk egy új lapot a jövőnknek.

A gondra rácsapjuk az ajtót, és láss csodát!

Száz évig élünk, vagy még tovább.

Sztevanovity Dusán egyik csodás dalszövege kezdődik így. Sokan fogadkozunk hasonlóképpen az évnek vége közeledtével, minden évben, újra és újra, szinte rituálisan - már évtizedek óta.

De miért? Miért holnap, miért nem tegnap vagy ma? Mi változik azzal, hogy más évszámmal kell a dátumot kezdeni? Igen, minden január 1-én új év kezdődik, de kezdődnek új napok, új hetek, új hónapok. Azokra miért nincsenek sziklaszilárdnak álmódott elhatározásaink? Talán már a tervezgetés során - mit fogunk gyökeresen másképp csinálni az új esztendőben? - sejtjük, hogy úgysem tudjuk fogadalmainkat megtartani, s a kudarcot megélni naponta-hetente-havonta félünk. Évente, úgy még csak-csak kibírható...

Nem, az új évben nem kell a bagó! A hajnali köhögés már-már elviselhetetlen, elszívtuk már egy kisebb ház árát, alig érezzük már az ízeket, és olyan a szánk szaga, mintha folyvást hamutartót nyalogatnánk... Nem, ebből elég! És igen, rendszeresen minden hajnalban úszni vagy kocogni fogunk! Esetleg asszonytorna vagy néptánc? Már alig gombolhatóak rajtunk a feszülő ruhák, az utca végéig eljutni egyre hosszabb ideig tart, korábban indulunk a buszmegállóba is, mert ha futni kell, hát menten belehalunk... És a poharat sem fogjuk emelgetni annyit! A szédelgős-émelygős, bizonytalan másnapokból nem kérünk többet! Óvatosan bánunk a fűszerekkel, de a zsírral is. Elfelejtjük azt az om-lós, paprikás főttzalonnát, inkább tejjel locsolt száraz magva-kon élünk majd! És a fogadkozások sora szinte végtelen...

Aztán jönnek az évnek utolsó percei, pezsgőspohárral kezünkben meghatottan állunk, baráti vagy családi társaságban még úgy énekeljük a Himnuszt, hogy bensőnket boldogan feszíti a szándék: most sikerülnie kell valaminek, amit eltökéltünk, amire oly régtől vágytunk, amire készülünk hetek óta! Tekintetünk tisztán találkozik annak tekintetével, kinek poharához a miénket koccintjuk amikor boldog új esztendőt kívánunk. Aztán valami arra kényszerít, hogy elkapjuk és lesüssük, mert tudatunk mélyéről olajban lassan emelkedő buborékként lesz egyre bizonyosabbá a sikertelenségünk, ki tudja, hányadik alkalommal már. Mert megint nem lesz elég erőnk. De hát a pezsgőre oly' jól esne egy cigaretta! No jó, ezt az egyet még az óévhez hozzácsaphatjuk. De reggeltől aztán... Nem valljuk be, de tudjuk, hogy reggel az évtizedes beidegződés diktálta mozdulattal hajtjuk ki a pakli fedelét, morzsolgatjuk ujjaink között a cigarettát, fűjük ki elégedetten a gyilkos füstöt, és máris érlelődik egy újabb fogadkozás, hogy majd jövőre. Jövőre meg fogjuk mutatni, jövőre lesz elég erőnk!

Addig meg... Addig olyan, de olyan jóleső az a ké kellő füst! És a császárszalonna, ha mértékkel csíkozgatjuk, nem árthat semmiképp. Majd „ledolgozzuk”, mondjuk sétálunk egy szép nagyot a kutyussal, milyen jó is az! S ha a szalonnára egy, csak egy piciny pohárka rubinvörös borocska dukál, akkor ezzel a szabállyal nem szállhat vitába senki!

A sikertelenség keltette kezdeti büntudat lassan oldódik, aztán a feledés leple takargatja jótékonyan, s egyre ritkábban bánt legújabb kudarcunk. És hetek múltával egyszerre csak - cseppet sem meglepetten - azt vesszük észre, hogy nem változott semmi, csak a dátum elején kell ügyelni arra, hogy más már az évszám...

Én azt hiszem, hogy az évvégi fogadkozás az önámítás eszköze, apró becsapása önmagunknak, gyermeki hit a mesék elringató erejében. Mert olyan jó pár hétig őszintén remélni, akarni, hinni, hogy lesz erőnk végre saját gyarlóságunkon győzedelmeskedni!

Tóth Pál

Falu karácsonya, nyugdíjas találkozó - képekben

Fotók: Szilágyi Imre

Évértékelés 2011

Polgármesterünket Dragovác Márk kérdezte:

- Már csak napok választanak el bennünket a naptári év végétől. Mi, pogányiak az önkormányzat elért eredményeit csak részben látjuk. Csak sejteni lehet a mögöttük álló munkát és küzdelmet. A polgármester hogyan foglalná össze a 2011-es évet? Mik voltak az eredmények, és milyen kudarcok érték a testületet?

Ilyenkor, az év zárásának küszöbén visszatekint az ember. Tervek, célok, feladatok a mérleg egyik serpenyőjében, eredmények, megvalósult elképzelések, sikerek, némelykor kudarcok a másikban.

A 2011-es év a terveknek, elképzeléseknek megfelelően alakult. Megpróbáltunk minden feladatunknak megfelelni. Az önkormányzat a rábízott kötelező feladatokat maradéktalanul ellátta. Ebben az évben is fenntartottuk intézményeinket, segítettünk a rászorultakon. A hivatali ügyintézés, a településműködtetés, az óvodai, iskolai nevelés, családi napközi működtetése kitűnő színvonalon történt. Költségvetési előirányzatainkat tartani tudtuk. Minden szabad forrást a fejlesztésekre, beruházásokra fordítottunk. A pénzügyi helyzetünk jelenleg stabil. Ez azért fontos, mert az uniós és egyéb pályázatok befogadására önerő szükséges, és a finanszírozáshoz elengedhetetlenek a pénzforrások.

Legfontosabb fejlesztéseink ebben az évben:

- Szennyvízberuházás – a próbaüzem szakaszába léptünk;
- Faluház - megkezdődtek a pályázatban elnyert munkák kivitelezései;
- Iskola energetikai pályázata közbeszerzési, eredményhirdetési szakaszban van - ha minden feltétel teljesül, a téli szünetben megkezdődhetnek a munkálatok.

Voltak a költségvetéshez képest kisebb volumenű, de annál kedvesebb fejlesztéseink is: a horgásztó stégjének cseréje, zene-pavilon burkolása, virágosítás, a sportöltöző felújítása, a családi napközihez tartozó vizesblokk kialakítása, önkormányzati telkek közművesítése.

Az elvégzett feladatok mögött nagyon sok munka, adminisztráció, szervezési feladat, koordináció, egyeztetés van. A képviselőtestület számára ez kihívást jelentett, megoldandó feladatokat, igyekeztünk a legjobb tudásunk szerint eljárni, döntéseket hozni, a falu érdekeit szolgálni.

Van önként vállalt feladatunk is, amely az egész önkormányzati munkának a legszebb részét alkotja – ez a közösségépítés. Erre semmiféle törvény nincs, hogy mit kell csinálni és hogyan, de mivel falunkban hagyománnyá vált az egyesületek, kisebbségek együttműködése, és a képviselőtestület is közösségépítő gondolkodású, arra törekedtünk, hogy a programokat, rendezvényeket is a legjobb tudásunk szerint bonyolítsuk. A pályázati lehetőségeket kihasználtuk, így megteremtve az anyagi hátteret. Önként vállalt feladataink közé tartozik az egyházak, a civil szervezetek, mindenféle közösség felkarolása. Továbbra is fontos cél, hogy ezek jól működjenek, és jól is működnek. Anyagilag is

Fotó: Röder Attila

támogatjuk őket, az erkölcsi támogatás mellett, mint mindenkit, aki nemes célt fogalmazott meg.

Kudarc? Az is akadt – a Közúti KHT visszavonta az út szennyvízberuházás utáni teljes aszfaltozására tett ígéretét, személyes egyeztetés sem vezetett eredményre.

- Miután már körvonalazódik a falu jövő évi költségvetése, bizonyára megvannak az elképzelések is arra, hogy a rendelkezésre álló pénz mire lesz elég. Mi az, ami prioritást kap a 2012-es esztendőben, és lesz-e a kötelező feladatokon kívül fedezet újabb beruházások megvalósítására ?

A 2012. évi koncepciót már a testület tárgyalta, ami biztosan látszik, több pénz nem lesz, mint ebben az évben. Rengeteg elképzelésünk van, valamennyi döntésünkkel végül is azt szeretnénk szolgálni, hogy Pogány élhető település legyen. Az állami normatívák és feltételeink nehezedése miatt nem lesz egyszerű feladat, fontos, hogy a már megkezdett beruházásokat, amelyek a község hosszútávú, fenntartható fejlődését szolgálják, be kell fejeznünk. Reménytelenül bizakodással nézünk a jövőbe.

- Most már nyilvánvalóvá vált, hogy az önkormányzati törvény változása bennünket is érinteni fog. Két olyan pontja van, melynek hatása valószínűleg hátrányosan fog hatni ránk. A tervezet szerint a 2000 fő alatti lakosságú településeknek nem lehet önálló jegyzőségük, a másik az általános iskolák államosítása. Ha ezt a tervezetet elfogadják, akkor mi lehet Pogánnyal ?

Az Önkormányzati törvény tervezetéhez tudomásom szerint több, mint 360 módosító javaslat érkezett. A javaslatok egyeztetése folyamatos, még nem tudni, mit fogad el az Országgyűlés. Előzetes információk szerint december 19-én fogják újból tárgyalni és vélhetőleg elfogadni. Majd akkor fog kiderülni, hogy az önkormányzat további működésének milyen lehetőségei lesznek.

Az iskolák államosításáról szintén nincs pontos információnk, talán 2013-tól veszi át az állam a fenntartást, de a működtetés továbbra is az önkormányzat feladata lenne.

Összegezve: az idei év nagyon gazdag volt. Egyrészt pénzügyi stabilitást jelentett, másrészt az intézmények biztonságos működését, harmadrészt az uniós pályázatokkal támogatott feladatok

végrehajtása jegyében telt el, negyedrészt pedig a közösségeink további támogatását is jelentette. Nem áll meg az élet, nem áll meg a munka. Ki kell értékelni az évet, nemcsak az önkormányzat tevékenységét, hanem minden információt, pozitívumokat és negatívumokat egyaránt. Az önkormányzat képviselőtestületének összetétele nagyon jó, szándéka előremutató. Remélem, hogy a lendület, ami jelenleg is megvan, 2012-ben még jobban kiteljesedik.

- A polgármester miként tölti a karácsonyt, és magánemberként mit vár a jövőendő új esztendőről ?

Nálunk, a családban évtizedek óta a horvát hagyományokat megőrizve telnek az ünnepek, így lesz ez az idén is.

Családomnak és minden lakónak kívánok szeretetteljes ünnepeket!

*Gyertyalángok melegével,
A fenyőfa illatával,
Csillagszóró tűzfényével,
Mézeskalács zamatával,
Angyaloknak énekével,
Üvegcsengők dallamával,
A szeretet erejével,
Hold ezüstös sugarával,
Boldogsággal, békességgel
Töltsd karácsony ünnepét el!*

Dragovác Ágnes polgármester

Lapunk szerkesztősége a jövőben is lehetőséget biztosít a kisebbségi önkormányzatoknak közérdekű információik anyanyelven történő közreadására. Célunk ezzel az, hogy a magunk módján így járuljunk hozzá a kiválóan lévő nyelvi kultúra fennmaradásához.

Liebe Leserin und Lieber Leser!

Die Redaktion der "Pogányi Hírek" ("Poganer Nachrichten") hat sich entschlossen ab 01.01.2012. den Lesern die Möglichkeit zu geben sich in Kroatischer und Deutscher Sprache zu Wort zu melden. Der jeweilige Artikel kann ungefähr eine halbe Zeitungsspalte sein (Kürzere Geschichten, Gedichte, Anekdoten, u.s.w.).

Birkenstock János

Dragi Čitatelji!

Uredništvo novine „Pogányi Hírek“ (Poganske novine) donio je odluku da od 1. siječnja 2012. godine daje mogućnost da se objavljuju manji članci u novinama na hrvatskom i na njemačkom jeziku. Mogu to biti: kratke priče, obavijesti, vicevi, pjesme itd.

Milan Sabo

Események az év végén

Piros masnikba öltöztetett piros furgonnal pöfögött be a kapun az idei pogányi Mikulás. Az iskola udvarán forró tea és számtalan izgatott gyermek várta.

Fotók: Baracs Dénes

Az óvodások rövid műsora után a meghatott Mikulás szétosztotta ajándékait és mivel a gyerekek a szokásos kérdésre, hogy jók

voltatok-e szinte egyöntetű nemmel választak, az előrelátó Mikulás erre az évre mindenkinek virgácsot is hozott. Az ajándékosztás után a magára maradt Télapó

bánatosan távozott, a gyermekek számára azonban a Hangoló Gyermekszínház egyszemélyes társulata varázslott vidám percek, önfeledt szórakozást.

A hagyományteremtés mindig dicséretes dolog. Pálmai Bea az elmúlt évben határozta el, hogy a Német Kórus az adventi időszakban otthonaikban kö-

szönti lakótársait. Az idén második alkalommal került sor arra, hogy a kórus tagjainak előadásában ebben az időszakban ismét sok felé felcsendüljenek a karácsonyi dalok, melyeket a jókivánságok köve-

tik. A megnövekedett helyszínszám miatt most már két naposra tervezték a műsorukat. A Szeretethotthon lakói is örvendeztek a fellépésen.

Karácsonyi mese

a fenyőmanókról

Réges-régen a fenyőmanók még erdőkben éltek, ahol háborítatlan nyugalomban és boldogságban teltek napjaik.

Jól ismertek minden fát, gombát, minden vadat és a többi manót: a bükkfamanókkal sokat játszottak, a hársfamanóktól méz-készítést tanultak, de leginkább a tölgyfamanókat kedvelték. Nyáron sokat jártak vendégségbe a vén tölgyfákra. Olyan hatalmasak voltak a környékbeli tölgyek, hogy több hétig tartott, mire minden közeli és távoli tölgyfamanót meglátogattak. Ilyenkor mindig nagyon sok ajándékot készítettek a kedves ismerősöknek: színes levelekből, virágokból, madártollakból és szívből jövő szeretetből.

Ez a szeretet gyúrt az egyszerű dolgokból igazi ajándékot, amire a tölgyfamanók minden évben nagyon vártak. Persze ők is készültek ilyenkor. Százféle finom gyümölcsből, édes nedűkből csuda finomságokat készítettek a fenyőmanóknak. Még tölgyfákat is virágdíszbe öltöztették a nagy alkalomra. Az év legszebb napjai voltak ezek mindahányuk számára.

Sokat beszélgettek, mókáztak, énekeltek. Örültek egymásnak, az életnek és a szép nyári csillagos éjszakáknak. Az együtt töltött napok hamar elteltek. Teli hassal és élményekkel teli szívvel búcsúztak egymástól. Könnyes volt az elválás, de mégis boldogok voltak.

Ősz végén a legtöbb manó már felvette barna téli hálóruháját, megvetették ágyaikat és készültek a hosszú alvásra. Ilyenkor elcsendesedtek a fák is. A fenyőmanók nem aludtak téli álmot, ahogy otthonaik, a fenyőfák sem. Téli estéken tobozágyaikban pihenve boldogan figyelték a hulló hópelyhek táncát, és örömmel várták a tavaszt, hogy újra találkozhassanak kedves manótársaikkal.

Egyszer azonban a téli délutánok nyugalma megzavarták. Egy hatalmas, szőrös kucsmába burkolózott ember járt az erdőben, és egy csöppnyi, szőke fűrtös kisember fogta a kezét. Mindketten kipirult arccal figyelték a téli erdő fáit. Persze nem az alvó fákat, hanem a gyönyörű zöld köntösben, hósapkában pompázó fenyőket. A fenyőmanók is kíváncsian figyelték a két jövevényt, akik megzavarták a végtelennek tűnő téli pihenőjüket.

A két látogató térült-fordult, aztán megállt az egyik legszebb fenyő előtt. A nagyobbik kesztyűs kezeivel megsimogatta a fa törzsét, majd kabátja alól elővett valami fényesen csillogó szerzőmöt. A fán lakó fenyőmanó rettentően megijedt. Erősen kapaszkodott fenyőágyába, rémülten figyelte, mit tesznek az otthonával.

Néhány perc múlva könnyes szemmel nézett vissza az erdőre és barátaira, akik már csendes álmukat aludták a hűvös hóesésben. Fenyőmanó nem értette, mi történik vele és az otthonával. Félt és remegve ölelte a hajlékony kis ágacskaikat. Azután kicsit megnyugodott, mikor lenézett a fát cipelő szakállas férfira, ki-nek mély, de nagyon kedves hangja volt, ahogy a mellette csetlő-botló gyermekkel beszélgetett.

A gyermek kacagó hangja a mindig vidám szilfamanókra emlékeztette hősünket. Figyelte, ahogy ütemesen lépkedtek a roppanó hóban és jóízűeket nevettek, boldogságuk szinte felmelegítette a dermesztő levegőt.

Kis idő múlva, ahogy körbenézett, újra egy erdőben volt. De ez az erdő más volt, mint a régi, megszokott. A sok-sok fa itt szabályszerű rendben, szorosan egymáson feküdt: ezek voltak a házak. A házak oldalán ablakok - mint huncutul kacsintó szemek - hunyorogtak. S az ajtó, a száj, mely örömmel nyílik meg a házigazda és a vendég előtt.

Manónk és a fája új világba érkezett. Már nem félt, nyugodt volt és kíváncsi, annyi új dolog vette körül. Új otthonának legszébbik szobájába, a szoba közepébe állították a fáját. Simogató meleg vette körül: az asztalon fagyöngy és égő gyertyák, amiket ő napsárga, mézillatú ágacskaiknak nézett. Az ablakból puha macska bámulta nagy, kíváncsi szemekkel, a szőnyegen mókás kutya szaglászott, kajla fülekkel. A fa mellett pedig egy ismerős, ragyogó tollú rigó énekelt vidáman. Még tavasszal találkozott vele, mikor törött szárnnal, a fák alatt vergődve kért segítségbeesett segítséget.

Aztán kinyílt az ajtó, és újra itt a kacagó kisgyermek. Talán még vidámabb és még pirosabb arccal szemléli a fát. Csillogó szemekkel figyel az illatos ágakat, meg-megérinti őket, s közben kedves hanggal énekel. Aztán újabb gyermek érkezik. Ő kicsit nagyobb, s kötényében apró kincseket, csillogó díszeket rejteget. Fenyőmanó arra gondol, bárcsak az ő fáját díszíthetnék ezek az ékszerek. S lám, a gyermekek szeretettel adják a fára szebbnél-szebb díszeket. Ragyogó dió-mogyoró, édesen illatozó mézeskalács, finom cukor, angyalhaj, ékes gömbök s legfőképpen egy ragyogó csillag kerül.

Aztán a szakállas férfi is előkerül, mellette kedves arcú nő, karján még egy gyermek. Körbeállják a fát, úgy csodálják. Fenyőmanó sose volt még ilyen boldog. Örömet adott. Ő és az otthona. Az ő fája csalt örömkönnyekeket az emberek szemébe. S ez az öröm volt számára is a legnagyobb ajándék.

Már nem bánta, hogy el kellett hagynia kedves erdejét és az ismerős manókat. Hiszen itt új otthonra lelt. Ő és az emberek összetartoznak immár télen-nyáron, ünnepvárásakor és ünnepek után. Hamar híre ment az erdőben fenyőmanó nagy örömének. Azóta is, minden évben kis és nagy, luc és ezüst és még ki tudja, miféle fenyőmanók mind arra várnak, hogy karácsonykor új, boldog otthonra leljenek.

Örömet adva és kapva, szeretetben, boldogságban!

Kedves Falumbéliek!

Jól válasszatok ki a fenyőfátok, mert vele együtt Fenyőmanót is választotok, aki ünnepek után is veletek marad! Lehet, hogy a konyhaszekrényben, lehet, hogy az ágyneműtartóban fog lakni. Az is lehet, hogy zakók zsebében, könyvek sorai közt vagy iskolatáskában. De mindig emlékeztet benneteket a karácsonyes-ték melegére, a mézeskalács illatára, a gyerekek kacagására, a téli csillagfényes éjszakákra. Az ünnep örömére.

Boldog Karácsonyt Mindenkinél!

Kaposvári Andrea

Üzenet

Szeretett Szüleimnek!

Jakabovics Gáspárnak és feleségének, Sztanics Máriának 60. házassági évfordulójuk alkalmából szívből gratulál és minden jót kíván sok szeretettel lányuk és családja.

Az örömhír logobója

A hajnali sötétségben vagy derengésben mindig kicsit szorongva közelíték az önkormányzat épületéhez, és néha szomorúan meg is látom, hogy ott lengedez a gyász fekete zászlaja.

Minél közelebb érek, annál feketébben, annál szomorúbban. Valaki megint ellépett közülünk egy másik világba, valaki ürt hagyott maga után, valaki sajnón hiányzik azoknak, akik szerették. Valaki, akit talán nem is ismertem, talán csak láttam néha vagy még azt sem, és mindez nem számít. A gyászt, amit felém lebbent a fekete lobogó, érzem így is.

Azután reggelente csak azt lesem, hogy eltűnt-e már a zászló, megkapta-e már végső nyughelyét a körünkből eltávozott. És ez évente sokszor, nagyon sokszor megismétlődik, az élet törvénye szerint való, így belenyugvást parancsol.

De van az élet ívének egy másik végpontja is: az új élet érkezése, a születés. Falunk közössége nemcsak fog, de örömdetesen gyarapszik is, és erről nem érkezik örömdő híradás.

Csak azt veszem észre, hogy egy büszke anyuka egy babakocsit tol ki egy olyan portáról, ahonnan korábban soha. Vagy anyukák diskurálnak mögöttem egy-egy apró karonülőben gyönyörködve mély anyai szeretettel, s amikor mellém érnek, ismerem fel bennük a pár évvel korábbi serdülőket.

Az önkormányzat épületén két zászlótartó van, talán nem is véletlenül. Eretnek a gondolat, de az jutott eszembe, hogy talán az örömhírt is közhírré lehetne tenni egy olyan zászlócskával, mely az új jövevény köznék érkezését jelzi, egy olyannal, ami jelképe is a születésnek.

A fehér a tisztaság színe, és minden újszülött büntelen. De a gyászé is egyes kultúrákban. Viszont lehetne talán sárgáspiros, mint a hajnal, rajta egy csírázó mag, vagy még az sem talán.

Nem csak én, de hiszem, hogy más is tudna örülni, ha lengeni látná az örömhír zászlaját.

Tóth Pál

Naptár 2012

Fogadják szeretettel a Pogányi Hírek és a Pogányért Alapítvány közös ajándékát, a jövő évi naptárat, melyet ez alkalommal régi használati tárgyak fotóival illusztráltunk. A naptár egy-egy példányát a falu minden családjához eljuttatjuk.

Adventi készülődés - képekben

Fotók: Röder Attila

Miért szeretek Pogányban lakni?

December 10-én volt 16 éve, hogy családom Pogányba költözött. Ahogy visszaemlékszem, akkoriban még anyum dupla nadrágot, zoknit, pulcsit adott ránk, gyerekekre, mert a tél olyan hideg volt, a vakolat olyan friss, apa tüzfája meg olyan vizes. Reggelente hatalmas, friss hóban mentünk iskolába, délután meg hétvégén Jankáéktól szánkóztunk lefele a meredek úton. Egyszer át is keltünk a tavon ijedtünkben,

mert a jég elkezdett recsegni-ropogni. Akkor még nem is tudtuk, milyen veszélyes, amit csinálunk. Aztán kaptam egy korszolyát. Telente többször előfordult, hogy itthon rekedtünk a hatalmas hó miatt, ilyenkor szüleimmel felsétáltunk a Csárdás ABC-be egy reggeli bevásárlásra, vagy kirándultunk egyet a tó körül, vagy ahogy mi nevezzük: a Visszhangzós völgyben, közben több hóangyal is hagyva magunk után.

Éveken át figyeltük, ahogy megjelentek a hattyúk. Először csak egy volt, aztán egy pár, majd többen jöttek. Tél végén a hattyúkat, tavasszal a vadkacsákat lestük a vízen. Etettük a madarakat, s pár éve sokfajta pici szárnyas szokott ide. Vettünk egy Kerti madarak című könyvet, hogy tudjuk őket azonosítani. Most már megismerem a tengelicet, zöldikét, csúszkát. Különbséget tudok tenni a különböző veréb- és cinke-fajták között, s még vörösbe-gyet, barázdabillegetőt, őzapót is felfedeztünk az etetőnkél. Tavaly nyáron egyszerre költött kertünkben két feketetergő és egy örvös galamb pár.

Egyik kedvenc évszakom itt a tavasz. Pécsett, a panelházak között, nem olyan intenzív az orgona, akác illata, s akácvirág-záskor nálunk is előbújtak a méhek. Éppen a dédim hoztuk látogatába, mikor arra lettünk figyelmesek, hogy az udvarunkat ezrével lepik el. Apum gyorsan hívott egy méhészt, aki felmászott a fára és kukás zsákba ütögette a mézevőket. Az öreg bekötözte a zsákot, és mondta nekünk, hogy fogjuk meg, az meg meleg volt a benne röpködő rovaroktól. Ha nem költöztünk volna ide, nem dédelgethettem volna ennyi állatot. Volt három teknősöm, amit a tótól hoztam fel, megjegyzem, közülük az egyik egy kitett ékszer teknős. Volt több kutyánk, macskánk, papagájunk, gyíkunk, halunk, tengerimalacunk, nyuszink, hősögünk.

Füledt, csillagos nyári estéken, mikor javában ciripeltek a tücskök, kint vacsoráztunk, vagy hanyatt fekvé a kert közepén, elemlámpával mutogattuk egymásnak a csillagképeket. Gyakran bicikliztünk a bekötő útig, hogy elcsípjük a naplementét, anya már akkor is rengeteg képet készített repce- vagy búzatáblákról, gyönyörű pipacsmezőkről. Kiültem a kertünkbe napozás közben olvasni, vagy sátraztunk a barátokkal. Ha kilépek a házunkból, én úgy érzem, egész évben itthon nyaralok.

Bencsik Szilvia

HIRDETÉSEK

Lányok, Hölgyek, Asszonyok!

Kéz- és lábápolást lakkozással 800 Ft-ért, műkörömépítést, feltöltést, leszedést, pedizselét 1500 Ft-ért, fülbevalóbelövést 500 Ft/db-ért vállalok. Időpont-egyeztetés ezen az e-mail címen: szilviabencsik89@gmail.com vagy telefonon: 06-72/425-452, 06-30/641-31-52. Bencsik Szilvia

A "Fodrász Múzeum"

(Pogány, Rákóczi u. 9.)

2012. január 10-től az alábbi időpontokban lesz nyitva:

K E D D : 12 - 19 óráig

S Z E R D A : 9 - 12 óráig

C S Ü T ., P É N T E K .: 12-19 óráig

Bejelentkezés: 20-924-3119, vagy 72-425-008 Heszl Csilla

Olajfestmények, ikonok, díszkeretek, csillárok, faliórák és egyéb műtárgyak restaurálását vállalom. Konzerválás, kiegészítés, tisztítás, aranyozás, retusálás. Szelényi Gabriella restaurátor
Telefon: 20/4315572 <http://restaurator.1d.hu/>

Pogányi méhésznél,

helyben többféle termelői méz vásárolható. Akác: 1700.-Ft, vegyes repce, erdei: 1300.-Ft. Telefon : 20-475-2203

ANGOL tanítást, korrepetálást, vizsgára felkészítést 14 éves kortól vállalok. Házhöz jövök! Egyénre szabott, stresszmentes órák, hogy ne csak tanulj, hanem használni is tudd a nyelvet. Beszédcentrikus órák, biztos nyelvtani alapok megszerzése.
Sipos Adrienn 20-5737-977, 30-9694-300

Kiadja a Pogányért Alapítvány, 7666 Pogány, Rozmaring u. 16.
Adószám: 18323643-1-02 email: poganyihirek@gmail.com
Főszerkesztő Dragovác Márk, email: dmark@dravanet.hu
Megjelenik 400 pld-ban, időszaki kiadványként.

Nyomtatja és terjeszti a Pogányi Önkormányzat,
7666 Pogány, Széchenyi u. 12.